

forberedelsen af den ovennævnte lov af 1960 og den europæiske udleveringskonvention af 1957 samt ved udformningen af de forbehold, der af de skandinaviske lande, herunder Danmark, blev taget over for denne konvention ved dens ratifikation, har bragt nye synspunkter på udleveringsspørgsmålet frem. Efter disse synspunkter bør spørgsmålet om udlevering ikke afgøres alene på grundlag af faste regler i lovbestemmelser og traktater, men der bør åbnes mulighed for en friere afgørelse i hvert enkelt tilfælde på grundlag af en vurdering af på den ene side hensynet til retshåndhævelsens effektivitet og på den anden side hensynet til en rimelig beskyttelse af den person, om hvis udlevering der er spørgsmål.

På denne baggrund er det fundet rigtigst at søge gennemført en almindelig lov om udlevering (til ikke-nordiske lande).

Hovedpunkter i det foreliggende lovforslag er, at der for at sikre retsbeskyttelsen af den person, som søges udleveret, dels fastlægges visse betingelser for, at udlevering kan ske, dels åbnes adgang til domstolskontrol med hensyn til, om disse betingelser er opfyldt.

Det er fundet påkrævet også at tage spørgsmålet om opsigelse eller revision af de gældende bilaterale udleveringstraktater, som nu forekommer forældede, op til behandling, således at der kan gennemføres en ordning, hvorefter de folkeretlige forpligtelser til udlevering ikke går ud over bestemmelserne i det foreliggende lovforslag. Dette spørgsmål er genstand for forhandling med udenrigsministeriet.

Som nævnt ved besvarelsen i folketinget af et spørgsmål fra hr. K. Helveg Petersen (Folketings-tidende 1965-66, sp. 6293) har justitsministeriet fundet det rigtigt at lade forberedelsen af det foreliggende lovforslag ske i forhandling med de øvrige nordiske landes justitsministerier. Dette samarbejde var en naturlig fortsættelse af det tidligere samarbejde vedrørende den internordiske udleveringsordning og vedrørende de skandinaviske landes stilling til den europæiske udleveringskonvention. Ud fra principielle synspunkter er det ønskeligt, at de nordiske udleveringsordninger følger ensartede principper. Hertil kommer, at de andre nordiske lande fra gammel tid har haft positive lovbestemmelser om udlevering (de nugældende love i Finland, Norge og Sverige er fra henholdsvis 1922, 1908 og 1957). Justitsministeriet måtte derfor tillægge det betydning at blive bekendt med de erfaringer, man havde gjort på grundlag af denne lovgivning.

I forbindelse med overvejelserne om udformning

af det foreliggende lovforslag er spørgsmålet om en revision af de andre nordiske landes udleveringslove taget op i de pågældende lande, og efter forhandlingerne på de to møder, der har været afholdt mellem repræsentanter for justitsministerierne, synes der at være mulighed for gennemførelse af udleveringslove, der i det væsentlige følger ensartede principper.

De nordiske forhandlinger har også omfattet spørgsmålet om opretholdelse og indgåelse af bilaterale udleveringsaftaler, idet der har været enighed om det ønskelige i også med hensyn til dette spørgsmål at indtage en fælles holdning. Forhandlingerne herom vil blive fortsat på et møde i Helsingfors i april måned 1967.

Som grundlag for lovforslagets forberedelse har der været indhentet erklæringer fra præsidenterne for østre og vestre landsret samt Københavns byret, rigsadvokaten, rigspolitichefen, politidirektøren i København, advokatrådet, Den danske Dommerforening, Foreningen af politimestre i Danmark, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark og Foreningen af politiassessorer og politifuldmægtige i Danmark.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til stk. 1. Denne bestemmelse giver en almindelig bemyndigelse til under iagttagelse af de betingelser og den fremgangsmåde, som er foreskrevet i lovforslagets øvrige bestemmelser, at udlevere personer, der i en fremmed stat er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, til den pågældende stat til strafforfølgning eller til fuldbyrddelse af idømt straf eller anden foranstaltning.

Som det fremgår af bestemmelsen og af de øvrige regler i forslaget, pålægger dette ikke i noget tilfælde de danske myndigheder pligt til at foretage udlevering. Pligt hertil vil derimod kunne følge af udleveringstraktater, herunder den europæiske udleveringskonvention af 1957.

Til stk. 2. Efter denne bestemmelse skal loven ikke gælde for udlevering fra Danmark til de andre nordiske lande. Sådant udlevering vil således fortsat ske efter bestemmelserne i lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, der hjemler en videregående adgang til udlevering end det foreliggende lovforslag.

Til § 2.

Efter § 2 i den nordiske udleveringslov kan en dansk statsborger udleveres, hvis han i de sidste 2 år før den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller hvis hand-